HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

במה דברים אמורים במדליק בתוך שלו והלכה ודלקה בתוך של חבירו אבל מדליק בתוך של חבירו (א)(דברי הכל) משלם כל מה שהיה בתוכו ומודה ר׳ יהודה לחכמים [א]במשאיל מקום לחבירו להגדיש גדיש והגדיש והטמין שאין משלם אלא דמי גדיש בלבד [ב]להגדיש חטין והגדיש שעורין והגדיש חטין חטין וחיפן בשעורין שעורין וחיפן בחטים שאינו משלם אלא דמי שעורין בלבד אמר רבא [ג]הנותן דינר זהב לאשה ואמר לה הזהרי בו של כסף הוא הזיקתו משלמת דינר זהב משום דאמר לה מאי הוה ליך גביה דאוזקתיה [ד]פשעה בו משלמת של כסף דאמרה ליה נטירותא דכספא קבילי עלי נטירותא דדהבא לא קבילי עלי א״ל רב מרדכי לרב אשי אתון בדרבא מתניתו לה אנן ממתניתא פשיטא לן חטין וחיפן בשעורין שעורין וחיפן בחטין אינו משלם אלא דמי שעורין בלבד אלמא אמר ליה נטירותא דשערי קבילי עלי הכא נמי אמרה ליה נטירותא דדהבא לא קבילי עלי אמר רב שמעית מילתא לר׳ יהודה ולא ידענא מאי היא אמר שמואל ולא ידע אבא מאי שמיע ליה לר׳ יהודה דמחייב על נזקי טמון באש [ה]עשו תקנת נגזל באשו בעי אמימר עשו תקנת נגזל במסור או לא אליבא דמ״ד לא דיינינן דינא דגרמי לא תבעי לך דמסירות נמי לא דיינינן אלא כי תבעי לך אליבא דמ״ד [ו]דיינינן דינא דגרמי (ב) עשו תקנת נגזל במסור דמשתבע ושקיל או לא [ז]תיקו ההוא גברא [ח]דבטש בכספתא דחבריה שדייה בנהרא אתא מריה ואמר הכי והכי הוה לי בגוה יתיב רב אשי וקא מעיין ביה כי האי גוונא מאי א״ל רבינא לרב אחא בריה דרבא ואמרי לה רב אחא בריה דרבא לרב אשי לאו היינו מתניתין דתנן ומודים חכמים לר׳ יהודה במדליק את הבירה שמשלם כל מה שבתוכו שכן דרך בני אדם להניח בבתים אמר ליה [ט]אי דקא טעין זוזי הכא נמי הכא (ג)(במאי עסקינן) דקא טעין מרגניתא מאי מי מנחי אינשי מרגניתא בכספתא או לא [י]תיקו (ג)א״ל רב יימר לרב אשי טעין כסא דכספא בבירה מאי אמר ליה [כ]חזינא אי איניש אמיד הוא דאית ליה כסא דכספא אי נמי איניש מהימנא הוא דמפקדי אינשי גביה משתבע ושקיל ואי לא לאו כל כמיניה א״ל רב אדא בריה דרב אויא לרב אשי מה בין גזלן לחמסן א״ל [ל]חמסן יהיב דמי [מ]גזלן לא יהיב דמי א״ל אי יהיב דמי חמסן קרית ליה (ד)והאמר רב הונא [נ]תלוה וזבין זביניה זביני לא קשיא הא דאמר רוצה אני הא [ס]דלא אמר רוצה אני:

מתני׳

ד״ה משלם מה שבתוכו. רבא מתרץ לה לטעמיה בכלים שדרכן להטמין בגדיש: **אלא דמי גדיש.** אם הבעירו בעל השדה דלא קביל עליה אלא נטירותא דגדיש: **חטין וחיפן בשעורים.** אע״פ שנותן לו רשות לחטין אינו משלם אלא שעורין דאמר ליה לא ראיתי אלא שעורין לפיכך לא נזהרתי בהן כל כך: **מאי הוה ליך גביה דאוזקתיה.** בידים ששרפתו או שהשלכתו ליס. ולא דמי למשאיל מקום לחבירו להגדיש שעורין והגדיש חטים דאמרן לעיל אינו משלם אלא דמי שעורין דמבעיר לא מזיק בידים הוא אלא פושע כדכתיב (ה) כי תצא אש מעצמה מפי המורה: **פשעה בו.** לא שמרתו כדרך השומרים ואבד: **[בדרבא] מתניתו לה.** משמיה דרבא אמריתו לה: **שעורין וחיפן בחטין.** נותן לו רשות להגדיש שעורין ולא חטין: **שמעית מילתא לר׳ יהודה.** אליבא דר׳ יהודה דמתני׳: **עשו תקנת נגזל באשו.** כי היכי דתקנו רבנן לנגזל לישבע כמה גזלו ויטול דתנן במסכת שבועות (דף מד:) אלו נשבעין ונוטלין השכיר והנגזל כך תקנו באשו שישבע מה הטמין ויטול: **אליבא דמ״ד לא דיינינן דינא דגרמי.** בפרק הגוזל ומאכיל (לקמן דף קיז:): **בכספתא.** ארגז שמניחין בו כספים: **אמיד.** עשיר שאומדין אותו לכלי כסף:

מתני׳

במה דברים אמורים במדליק בתוך שלו והלכה ודלקה בתוך של חברו אבל במדליק בתוך של חבירו משלם כל מה שבתוכו. כלומר בדבר שדרכו כגון מוריגים וכלי בקר אבל ארנקי בגדים לא מחייבי רבנן אע״פ שדקדקנו (ו) בכל הני דלעיל שיהא משלם כל מה שבתוכו לרבנן כמו לר׳ יהודה הני מילי היכא דקתני ומודים או היכא דקתני דברי הכל אבל הכא במה דברים אמורים קתני ורבנן מילתייהו מפרשי ולאו אמילתא דרבי יהודה קיימי:

שאינו משלם אלא דמי שעורים. במדליק בתוך שלו איירי דאי במדליק בתוך של חבירו שעורין והגדיש חטין למה לא ישלם חטין כיון דחזי להו ובסמוך מדמי להו נמי לנותן דינר זהב לאשה ופשעה בו משמע דהיינו מדליק בתוך שלו והלכה בתוך של חברו:

לרבי יהודה דמחייב על נזקי טמון באש כו׳. לרבנן נמי הוה מצי למימר דעשו תקנה בבירה בכל דבר ובגדיש במוריגין אלא רבותא אשמועי׳ דלרבי יהודה אפי׳ ארנקי בגדים עשו תקנת נגזל:

עשו תקנת נגזל במסור או לא. כתב רב אלפס כגון שיש עדים שמסרו ואיבד ממונו ואין יודעין כמה תיקו וכל תיקו דממונא לקולא ובשם רב האי גאון כתוב שישבע ויטול מחלה שכל תיקו דממונא חולקין ואין נראה לר״י לחייב כלל משום תיקו ור״ת מפרש דהך בעיא כשהמוסר מכחיש את הנמסר דומיא דנגזל בשבועות דגזלן מכחישו אבל אם המוסר עצמו אינו יודע כמה ישבע נמסר כמה הפסיד ויטול ולר״י נראה דהך בעיא אפילו אין המוסר יודע דומיא דתקנת נגזל באשו שאין המבעיר יודע כמה הפסיד הניזק דמבעי ליה במסור אי עשו תקנתא או לא:

מי מנחי אינשי מרגניתא בכספתא או לא. אפילו יש עדים שהיה בו מרגניתא מבעיא ליה דשמא לא אבעי ליה לאסוקי אדעתיה להאי ולא אמרינן מאי הוה ליה גביה דאזקיה כיון דלא רגילי אינשי לאנוחי כלל ולא דמי לדינר זהב דלעיל דאבעי לה לאסוקי אדעתא טפי דפעמים שאומר כן דירא שאם היתה יודעת שהוא של זהב לא היתה שומרתו ולא דמי נמי לארנקי בגדים דרגילין טפי דמנחי מרגניתא בכספתא ואין לפרש דלענין שבועה מבעיא ליה אי עשו תקנת נגזל ויהא נאמן לומר שהיה בו מרגניתא דא״כ מה היה אומר לרב אשי לאו היינו מתני׳ מה ענין זה למשנתינו:

מה בין גזלן לחמסן. בלישנא דקרא אין חילוק ביניהם והכא קבעי מה בין גזלן דרבנן לחמסן דרבנן דתניא בפ׳ זה בורר (סנהדרין דף כה:) הוסיפו עליהם הגזלנים והחמסנים ומפרש גזלן לא יהיב דמי ובמציאת חרש שוטה וקטן כדמוקי ליה התם דאין פסול מן התורה אלא משום דרכי שלום: **חמסן יהיב דמי.** וכשלא אמר רוצה אני כדמפרש אבל מן התורה אינו פסול אלא היכא דלא יהיב דמי אבל היכא דיהיב דמי כשר אע״ג דלא אמר רוצה אני אע״פ שעובר על לאו דלא תחמוד הא אמרי׳ בפרק שנים אוחזין (ב״מ דף ה: ושם ד״ה בלא) לא תחמוד לאינשי בלא דמי משמע להו והיא דסוף מכילתין (דף קיט.) דמייתי מחמס בני יהודה דאפילו היכא דיהיב דמי הוה כאלו נוטל נשמתו לאו דרשה גמורה היא אלא אסמכתא בעלמא דחמסן דקרא היינו גזלן דלא יהיב דמי וא״ת כיון דחמסן דיהיב דמי פסול מדרבנן א״כ כי אמרי׳ בפ׳ שנים אוחזין (ב״מ ד׳ ה: ושם ד״ה בלא) אלא הא דאמר רב הונא משביעים אותו שבועה שאינה ברשותו נימא מיגו דחשיד כו׳ ומשני מורה ואומר דמי קיהיבנא מ״מ מה תירץ בכך אם הוא מעכב הפקדון בידו ורוצה ליפטר בדמים בעל כרחו של בעלים הרי הוא חמסן ופסול לשבועה מדרבנן ולכתי נימא מיגו דחשיד כו׳ וי״ל דמ״מ בגזלן דאורייתא אין להוכיח שלא יהא חשוד אשבועתו ועוד דחמסן דרבנן כשר הוא ואינו פסול עד שיכריזו עליו כדאמר בפ׳ זה בורר (סנהדרין ד׳ כו:) ואפילו אם הוא ידוע שנעשה חמסן בענין זה שמא לא ראו חכמים לפוסלו בכך וגם לא להכריז אלא דוקא כי שקיל וחטיף בזרוע בעל כרחייהו דבעלים והמקשה דקא פריך נימא מיגו דחשיד כו׳ אע״ג דהא ודאי קים לן דגזלן דרבנן בעי הכרזה ואינו נפסל עד אחר הכרזה כל עיקר לא הביא דברי רב הונא אלא משום דמקשה והא קעבר בלא תחמוד א״כ הכי מקשה כיון שפטר עצמו במה שטען נגנבו או נאבדו ואינו משלם דמים אלא לפי שאינו רוצה לישבע ואם היה פוטרו מן השבועה לא היה משלם כלום א״כ נימא מיגו כו׳ ומשני מורה ואומר כו׳ וגם אם היה פוטרו מן השבועה שמא כמו כן היה משלם דמים לפי שמעכב הפקדון בידו ולהכי לא חשיד אממונא:

פסולה

מסורות הש״ס

א) רש״ל מ״ז וכ׳ רנ״ש דל״ל למותקו וכמ״ש תוס׳ לעיל ד״ה לפלוג, ב) רש״ל מ״ז, ג) שבועות מו:, ד) ב״ב מז:, ה) [שמות כב], ו) גי׳ רש״ל לרב כהנא דלעיל,

רבינו חננאל

בעי אמימר אליבא דמאן דאמ׳ דיינינן דינא דמסורות עשו תקנת נגזל במסור ומשתבע הנמסר ושקיל, אי לא, ועלתה בתיקו. וקימא לן כל תיקו דממונא לקולא ולא משתבע ולא שקיל ולא מידי. וראינו שפסק רבינו הגאון בספר שבועות נשבע כמה נענש ונוטל מן המסור חצי מה שנענש, דקימא לן ממון המוטל בספק חולקין, ותיקו דממונא ספק הוא, ובהדיא אמרינן המסור הוא מכ״ו אבות נזיקים ולאו קנסא הוא אלא ממונא הוא, והוא מפורש בתחלת המסכת, ולא עוד אלא דחזינן סוגיא דשמעתא במסקנא עשו תקנת נגזל במפסיד ממון חבירו בידים, ונשבע ושקיל. **ההוא גברא דבטש בכספתא דחבריה וכו׳. בטש,** פי׳ בעיטה שהיא רפיסה ברגל. **בכספתא,** פי׳ ארגז שמשימין שם הכספין. **א״ל רב יימר לרב אשי טענו כסא דכספא בבירה מאי, אמר ליה חזינא אי אינש אמיד הוא וכו׳.** פר״ח זצ״ל שמע מינה עשו תקנת נגזל כמפסיד ממון חבירו בידים. **ירושלמי.** חד בר נש אפקיד בהדיה חבריה חד שק צרור ואירעו אונס. הדין הוה אמר סיגין הוה מלא ואיהו הוה אמר מיטכסין הוה מלא. אתא עובדא קומיה דרב ואמר הרי זה נשבע ונוטל. ר׳ יוחנן בעי מהו שיטעננו דברים שאינם ראוין לו. נשמעינה מן הדא אריסיה דבר זיזא אפקיד גבי חד בר נש ליטרא דדהבא, מית בר זיזא ומית אריסיה דבר זיזא. אתא עובדא קומיה ר׳ ישמעאל בר׳ יוסי אמר מאן לא ידע דכל מה דאית ליה לאריסיה דבר זיזא, דבר זיזא הוא, דיתיהבון לבנוי דבר זיזא. הוה ליה לבר זיזא בנין רב[ר]בין ובנין (ז)[ד]קיקין אמר יסבון רב[ר]ביא פלגיא (ומאן) [וכד] דדקיקא רבן יסבון פלגא. (דמר׳) [דמך] ר׳ ישמעאל בר׳ יוסי. אתא עובדא קומיה ר׳ חייא אמר אי מאן מן הדא ליתא את שמע מינה כלום. יתיהיבון לבנוי דאריסיה, אמר ליה מריה דפקדונא כבר יהבית פלגא. אמר ליה מה שנתת על פי ב״ד נתת, ומה שאתה נותן על פי ב״ד אתה נותן. מהו דיימרון בנוהי דאריסיה לבנוהי דבר זיזא הוו לן מאן דנסביתון. יכילון למימר להן מה שנעשה על פי ב״ד נעשה. מהו דיימרון דקיקיא לרב[ר]ביא נחלוק עמכון. יכלין למימר להו מציאה מצאנו. אמר ר׳ יצחק לית בין דקיקיא לרברביא אלא כמי שניתן להם במתנה. א״ל רב אדא בריה דרב אויא לרב אשי מה בין גזלן לחמסן א״ל גזלן לא יהיב דמי חמסן יהיב דמי. אי יהיב דמי חמסן קרית ליה, והאמר רב הונא תליוה וזבין זביניה זביני. לא קשיא הא דאמר רוצה אני הא דלא אמר רוצה אני. פי׳ אע״ג דיהיב דמי כיון דבעל כרחיה שקיל ולא אמר הנגזל רוצה אני חמסן קרית ליה.

עין משפט נר מצוה

סו א מיי׳ פי״ד מהל׳ נ״מ הל׳ יא סמג עשין סט טוש״ע ח״מ סי׳ תיח סעי׳ יד:

סז ב מיי׳ שם טוש״ע שם סעי׳ טו:

סח ג ד טוש״ע ח״מ סי׳ רלא סעי׳ ד:

סט ה מיי׳ פי״ד מהל׳ נ״מ הל׳ יב ופ״ז מהל׳ חובל ומזיק הלכה יז סמג עשין סט סמג עשין ע טוש״ע ח״מ סי׳ תיח סעי׳ יג וסי׳ ל סעי׳ ו וסי׳ שפח סעי׳ א:

ע ו מיי׳ פ״ח מהל׳ חובל ומזיק הל׳ ז סמג עשין ע טוש״ע ח״מ סי׳ שפח סעי׳ א:

עא ז מיי׳ שם פ״ח הל׳ ז סמג שם טוש״ע ח״מ סי׳ שפח סעי׳ ז [רב אלפס במקומו ועוד בפ׳ י׳ דף מט]:

עב ח ט י כ מיי׳ פ״ח הל׳ יח סמג שם טוש״ע שם סעי׳ א:

עג ל מיי׳ פ״י מהל׳ עדות הל׳ ד ופ״י מהל׳ מכירה הל׳ ה סמג לאוין ריד טוש״ע ח״מ סי׳ לד סעי׳ יג וסי׳ רה סעי׳ מ:

עד מ מיי׳ פ״א מהל׳ גזילה הלכה ג סמג לאוין קפו טוש״ע ח״מ סי׳ שנט סעי׳ ז:

עה נ מיי׳ פ״י מהל׳ מכירה הלכה ד סמג עשין פב טוש״ע ח״מ סי׳ רה סעי׳ א:

עו ס מיי׳ פ״י מהל׳ עדות הלכה ד סמג לאוין ריט טוש״ע ח״מ סי׳ לד סעי׳ יג:

גליון הש״ס

גמ׳ עשו תקנת נגזל במסור. עיין שבועות דף מד ע״א תוס׳ ד״ה שמור. ולקמן ע״ב תוס׳ ד״ה ילאו שטרות:

מוסף רש״י

תלוה וזבין. מי שתלו אותו או שנו לו יסורין עד שמכר וקיבל הדמים ואמר רוצה אני, זבינויה זביני. ולא יוכל לחזור בו (רשב״ם ב״ב מז:).